

טבע הדברים

החברה לחקר האדם והסובב

גיליון 339 | ינואר 2024

עטלפים הם הבייבי שלה!

פוטסדאם <

השכנה הדרומית של ברלין

יפו <

בעקבות הארי פוטר - פרק א <

מה להיות נפלאות ולמוזיאון
ארכיאולוגי? <

גירוש שדים בג'אווה <

טיול חורפי <

מחיר החוברת 49 ש"ח | מחיר באילת 42 ש"ח

עטלפים, הם הבייבי שלה!

מאת: עמרי גלפרין
צילומים: באדיבות עמותת ע.ט.ל.ף

נורה ליפשיץ, דמות צבעונית ומרתקת העומדת בראש עמותת שמטרתה העיקרית היא הצלת עטלפי פירות וטיפול בהם, פותחת צוהר אל חייה. מבחינתה, העטלפים הם ילדיה הקטנים, הזכאים לחמלה ולטיפול מסור, בדיוק כמו שאר בעלי החיים. והאם יש משהו נכון במיתוסים הקשורים בעטלפים או שהכול אינו אלא שטות מוחלטת?

שמתיעצים איתנו. יש לנו מתחם של עטלפים נכים, ואנחנו מתייחסים לעטלפים בדיוק כפי שמרכזים להצלת בעלי חיים מתייחסים לבעלי החיים שמגיעים אליהם. כל עוד ניתן להציל - אנחנו מצילים. אנחנו עובדים גם עם נשים אומנות שמטפלות בגורים יתומים. יש גם ישראלים בחו"ל שמתקשרים אלינו כדי להתייעץ, ואנחנו מנסים לכוון אותם ככל יכולתנו. אבל המחלות שמתמודדים איתן בחו"ל לא בהכרח זהות לאלה של העטלפים הישראליים.

הבנתי שבישראל יש כ-30 מינים של עטלפים.
נכון, ישראל נחשבת למעצמה של עטלפים. כל מין של עטלף שונה באופן מהותי.

ובכמה מינים את מטפלת?
רק בעטלפי פירות מצריים. עטלפי חרקים נחשבים מין מוגן, ורשות הטבע והגנים מטפלת בהם. היום גם עטלפי פירות נחשבים למין מוגן.

אז אם אדם רואה עטלף על מדרכה ברחוב, כיצד הוא יכול לדעת אם אתם הכתובת?
אנחנו קודם כול מבקשים תמונה, וככה אנחנו יודעים לאן להפנות אותו - אלינו או אל רשות הטבע והגנים.

מהו מתחם העטלפים הנכים שאצלכם?
יש לנו שני מתחמי נכים. אחד הוא מתחם נכים רגילים, ששם יש עטלפים שאיבדו את ראייתם. במשך זמן רב אנשים חשבו שעטלפים עיוורים,

גנבות מורכבות, שלא ידעו איך לבצע. לעיתים היו גם בעלי חיים שאף אחד לא ידע מה לעשות איתם, כמו למשל יונים. פעם אספתי 70 גוזלים של יונים שהייתי צריכה להאכיל כדי שישרדו.

האם הטיפול בבעלי חיים הוא גם סוג של ריפוי לנפש לאחר שנים של כליאה בתקופת הנערות שלך?

זה קצת ביצה ותרנגולת. מצד אחד, ככל שאתה מתעסק בהצלת בעלי חיים כך אתה למד עד כמה בני אדם הם יצורים אכזריים, וזה רק מגדיל את הטראומה. צד שני, כשאתה מצליח לטפל ולשקם, ומצליח למצוא בית מאמץ, אתה מרגיש שסגרת מעגל. אבל המקרים לא נגמרים והרוע האנושי הוא אין סופי. וכן, יש כאן המשך טבעי למה שעשיתי לפני כן, וזה מיצוי היכולות שלי. אם אני יודעת לפרוץ במקצועיות כדי לשחרר בעל חיים במצוקה - אז למה שלא אעשה את זה? חוסר הפחד והיכולות שלי יכולים להוביל לדברים טובים. נוסף לזה, כשאתה חווה את העולם כמו שהוא, אז נורא קל ללכת לכיוון של טיפול בבעלי חיים.

תעודת זהות

שם: נורה ליפשיץ
גיל: 36
מצב משפחתי: רווקה
מגורים: גרה יחד עם העטלפים בבית המחסה שבעמק האלה
תפקיד: מייסדת עמותת ע.ט.ל.ף (עזרה וטיפול לעטלפי פירות)
אתר האינטרנט של עמותת ע.ט.ל.ף:
www.israelbatsanctuary.com

את עוסקת בתחום חריג. איך הכול התחיל?

כל החיים שלי אהבתי בעלי חיים. בילדותי, כשגרתי בירושלים, הייתי מנויה על "ילדי טבע הדברים", וזה היה הדבר הכי טוב שהיה לי בילדות.

האהבה לבעלי החיים הגיעה מהבית?

לא, אני לא באה ממשפחה שאוהבת בעלי חיים.

אם נחזור אחורה בזמן, אל תקופת הילדות והנערות שלך, זו הייתה תקופה די מורכבת.

נכון. זו תקופה שהייתי במתקני כליאה לילדים, מגיל 12 עד 18. עיקר העבירות שביצעתי היו עבירות מצפון, שקשורות להצלת בעלי חיים.

מה הכוונה? תני דוגמה לעבירה מהותית שכזו.

למשל, לפרוץ לבית שמתעללים בו בכלב, לקחת את הכלב ולהעביר אותו למקום בטוח, ולאחר מכן לחזור ולהרביץ לבן אדם שהתעלל באותו הכלב.

על צדאת עבירה כולאים?

כשעושים הרבה כאלה - אז כן. מבחינת החוק כלב נחשב לרכוש, זה כמו לגנוב טלפון. בישראל, מבחינת החוק, בעלי חיים הם רכוש.

ואחרי תקופת נערו מורכבת שכזו, מה קורה ביום שאחרי הכלא?

כשהשתחררתי הייתי די פרנואידי. ידעו שאני מישיה שניתן לקרוא לה כשבעל חיים נמצא במצב מצוקה או כשיש חילוצים מורכבים או

איך מתחילים לטפל בכזאת כמות של עטלפים?

לא היה לי מושג מה אני עושה. בדיעבד אני מסתכלת על זה ואני לא יודעת איך הם שרדו. גם היום עדיין אין הרבה ידע על עטלפים, ויש כאן המון אינסטינקט. נראה לי חוש ההתנהגות והטיפול בהם בא לי באופן טבעי. עם גורת העטלף הראשונה, למשל, היה לי ברור שהיא צריכה להיות עליי כל הזמן. לא היה לי מושג אז שאימו של הגור נושאת אותו על גופה במשך ארבעת החודשים הראשונים, כדי שישרוד. שאבתי מידע ממפגשים עם וטרינרים, ומדברים שקראתי ושמעתי מעולם רפואת הילדים. לא היה לי באמת ממי ללמוד באופן מסודר.

את בקשר עם ארגונים בין-לאומיים?

היום כן. בהתחלה לא רציתי שידעו, בייחוד כי לא ידעתי אם זה חוקי או לא. אני גם רגילה לפעול לבדי. אבל היום, לאחר שנים של למידה עצמאית, אנחנו כבר מרכז מוכר, ויש אפילו גני חיות בעולם

1. נורה ליפשיץ ועטלף פירות. זהו סיפור אהבה אמיתי, שבזכותו אלפי עטלפי פירות בישראל ניצלו וזכו לחיים. צילום: NV Photography
2. גור עטלפים. בחודשים הראשונים לחייו הוא ישהה בצמוד לאימו. אם יינטש או יאבד את אימו העטלפה, נורה והמתנדבות ידאגו לעתידו.

אז כדאי להבהיר: עטלפים רואים! אנשים חשבו כך כיוון שלעטלפים יש מערכת סונאר ביולוגית המאפשרת להם להתמצא במרחב באופן מדויק גם בחושך מוחלט. העטלפים משרדים גלי קול וקולטים את הגלים החוזרים מאובייקטים הנמצאים בסביבתם, והם מסוגלים לתרגם את המידע הנקלט באמצעות הסונאר לתמונה ויזואלית. אבל יש להם גם ראייה טובה. במצבים מסוימים עטלפי פירות מסתמכים על חוש הראייה שלהם יותר מאשר על הסונאר. ישנם מיני עטלפים שהסונאר אצלם כל כך מפותח, שהם מסוגלים לעוף בחושך בין חוטים דקיקים שקוטרם פחות ממילימטר, המתוחים בסמיכות זה לזה.

לעטלף עיוור, אם כן, אין עתיד בטבע?

לא, אין לו עתיד. הוא לא יכול לזהות טורפים, הוא לא יכול לזהות כשתנשמת באה לקראתו.

ומדוע הם מתעוורים?

יש בישראל סוג של מחלה שהיא מידבקת בין עטלפים. היא לא עוברת לבני אדם ולא לבעלי חיים אחרים. אלה אבצסים בבלוטות הלימפה, שלפעמים מתיישבים מאחורי העיניים ויכולים לעוות אותם לחלוטין. אבצס (מורסה בעברית) הוא אזור מוגלתי המוקף ברקמות מתות.

אילו עוד נכויות יש במתחם הנכים אצלכם?

מלבד עיוורים, יש עטלפים שנפגעו בכנפיים בצורה שהם לא מסוגלים יותר לעוף, ולפעמים נוצרות בהן דלקות שמסכנות את חייהם. קשה

מאוד לתקן קטיעות כנף בצורה שתאפשר לעטלף להתקיים בטבע, אם כי לפעמים אנחנו מצליחים להציל את הכנף. הבעיה העיקרית היא שאם הם ישוחררו לטבע הם לא יצליחו להתחמק מטורף, ולכן הם נשארים אצלנו. יש לנו גם נכים שאנחנו מגדירים אותם כ"ביטוח לאומי", שהמצב שלהם קשה יותר. זה מתאפיין במצב נוירולוגי, בעיקר אצל נקבות שעברו שברי אגן. אם הן יפגשו זכר וייכנסו להיריון הן יהיו בסכנת חיים. יש לנו גם קשישות ממש, כאלה ללא שיניים, שאין להן כבר כוח, והן לא רוצות לעוף אלא רק לאכול ולהתחמם במנורת החימום שבמתחם שלהן.

כמה שנים חי עטלף פירות?

בשבי כעשר שנים, ובטבע כשמונה שנים.

לקחת עטלף גור פצוע זה מסע חיים, את הרי תצטרכי לטפל בו כעשר שנים...

לא חשבתי שזה מה שיהיה. כשהתחלתי חשבתי שזה כמו אוגר או עכבר - בערך שנה-שנתיים. אבל מתברר שזו מחויבות ארוכת טווח.

לו יכולת להחזיר את הגלגל לאחור, האם היית נכנסת לכל הסיפור הזה של טיפול בעטלפים? כי היום את כבר בלופ שאין לך ברירה.

אכן היום אני בלופ ואין לי ברירה. אני לא יכולה לקום וללכת, יש לנו כאן עד כ-500 עטלפים. אבל זו שאלה מורכבת, כי מצד אחד הייתי אומרת לך שלא הייתי נכנסת לזה, כי מי רוצה להיות משועבד. אבל מצד שני הצלחנו לשנות את החוק ואת התפיסה הציבורית. אנחנו מצילים אלפי עטלפים, ואי אפשר לוותר על זה.

אם ניקח לדוגמה גור שגדל אצלכם, אין מתרחש תהליך ההשבה לטבע? אני מניח שמעבר לעניין הטכני, יש כאן גם ריגוש גדול.

יש בעיקר שיברון לב מהפרדה... אבל לשאלתך, נניח שמוציאים גור שנפל ואיבד את אימא שלו, אז במשך כשלושה חודשים יש נשים ישראליות שהולכות לעבודה או לקניות כשיש להן גור קטן של עטלף מתחת לחולצה ומעל לחזייה, זה ממש 24 שעות ביממה. הן קרויות "מאמא-אומנה". ככה הוא מקבל חום גוף ואת כל מה שהוא צריך. הם מקבלים חלב מיוחד שהרכבו עם תזונאים ומהנדסי מזון. זה חלב שמשנתנה בכל שבוע. אחרי החלב אנחנו מתחילים להגיש פירות. תחילה זו תהיה בדרך כלל בננה, ואז אנחנו עושים שילוב של חלב והגשה של פירות, עד שהם אוכלים רק פירות. לכל מאמא-אומנה יש כמה גורים של עטלפים. הגורים האלה הם אינטליגנטיים והם נקשרים למטפלת שלהם.

את רוצה לומר שהעטלפים עוברים תהליך של החתמה?

הם סופר מוחתמים!

לאחר שהם גדלו והחלו לאכול עצמאית, מה המשך תהליך ההשבה לטבע?

לכל גור, כפי שאמרתי, יש מאמא-אומנה משלו, שהיא המטפלת היחידה של הגור. עד שהוא גדל אף אחד לא נוגע בו, גם לא ילדיה או בעלה. יש לגור אפילו קריאה ספציפית למטפלת. לאחר שהם גדלים - נניח אצל גילי מרחובות - עד לגיל שלושה חודשים, אנחנו לוקחים את הגורים ומאחדים אותם אצלנו עם גורים מאומנות נוספות, והם ישהו בגורייה שבבית המחסה שלנו. כאן זו תהיה הפעם האחרונה שהאומנות

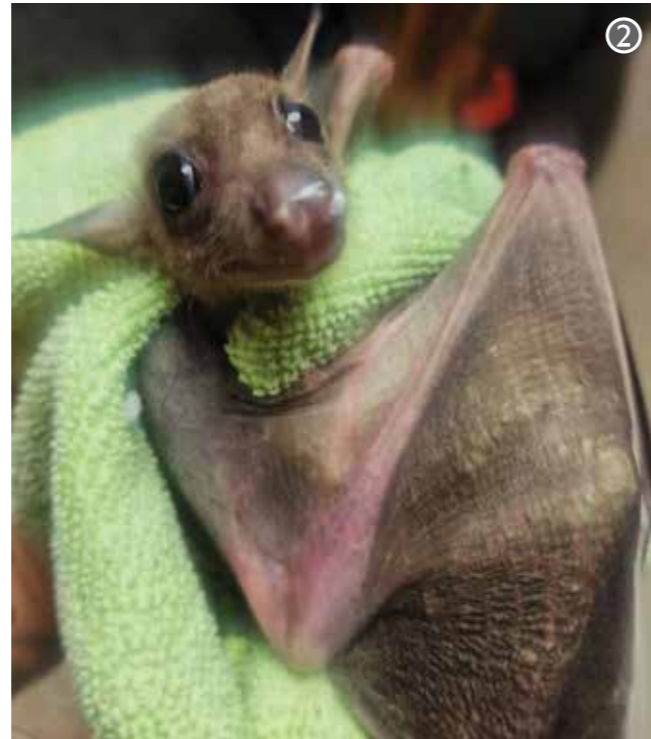
יראו את הגורים, וזה קשה רגשית. כעת, בלהקה, הגורים ילמדו כיצד להתנהג כעטלפים בוגרים, כולל יצירת תקשורת עם עטלפים שלא גדלו איתם. ברגע שאנחנו רואים שהם עפים בחדר ומפתחים אופי סקרני, הם עוברים למתחם אחר עם עטלפים בוגרים, נכים שלא יכולים לחזור לטבע. מאותם הנכים הם לומדים התנהגות עטלפית. נניח, אם אני נכנסת למתחם והבוגרים בורחים לצד אחד של החדר, אז הצעירים מחקים אותם. אחרי חודשיים בלויית העטלפים הבוגרים, אנחנו לוקחים אותם, יחד עם עטלפים בוגרים שמסוגלים לחזור לטבע, ואנחנו שמים אותם בעוד מתחם. שם הם נהיים "פראיים" לגמרי, נצמדים לבוגרים, ולאחר תקופה מסוימת אנחנו מעבירים אותם למתחם עם חלון פתוח והם יכולים לצאת מתי שהם רוצים. בהתחלה הם יוצאים למרחק של מטרים אחדים וחוזרים, עד שלאט לאט הם עוזבים ולא שבים. יש לנו כמה עטלפים שלא רוצים לצאת ונשארים, אבל אלה זקנים או כאלה עם קטרקט, שמבינים שיש להם מזון וביטחון אצלנו.

אם אני מבין נכון, העטלפים שעוזבים לא ישובו; האם אתם תראו אותם אי פעם? הם מסומנים על ידכם?

לא נראה אותם שוב, והם לא מסומנים. האופציה הבטיחותית היחידה לסמן עטלף, מבלי לפגוע בו, היא לשים לו שבב זיהוי על ידי סורק, אבל זה לא ייתן כלום וזה יקר.

1

2

3

אז כמה עטלפים יש לכם ברגע זה במתחם?
עכשיו בסביבות 300-400, ובעוד כמה שבועות, כשיהיה קר, נגיע ל-500. מגיעים גם עטלפים אורחים מבחוץ שפשוט באים לאכול.

מה משקלו של עטלף פירות בוגר?

משקלו של זכר בוגר הוא 160 עד 180 גרם. משקל הנקבות נע בדרך כלל בין 140 ל-160 גרם. הייתה לנו פעם נקבה שהגיעה לכדי 220 גרם.

האם העטלפים יוצרים רעש נלווה או ריחות שאינם נעימים?
זה מדהים, כי אנחנו נמצאים במושב שומר שבת משנת 2016, ו-90 אחוז מאנשי המושב לא יודעים שאנחנו פה. העטלף הוא בעל חיים שקט, לא מרעיץ, לא כמו כלבים. השפה של העטלפים שלנו שקטה והם בכלל לא מדיפים ריח.

מהניסיון שלך, אם נשווה את העטלף לבעל חיים אחר, איזה בעל חיים זה יהיה?

זה יהיה ללא ספק כלב. הם מלקקים כשהם אוהבים, הם מזהים את המטפלים שלהם, והם מאמצים גורים יתומים באובססיביות. אם הם שומעים גור בוכה, הם יטפלו בו מייד. אפילו אם נקבות מזהות גור בטבע על הקרקע, אימהות לא ביולוגיות, ואפילו לא מאותה הלהקה, יסתכנו וירדו אליו, גם אם יש שם חתולים, שהם סכנה ממשית בעבורן, והכול כדי להציל את הגור הבוכה. זהו בעל חיים שיש בו את כל הטוב שיש בכלבים, ואין בו כל אכזריות. העטלפים לא תוקפים ולא נושכים. אין בעלי חיים כאלה!

זה מתקשר לי עם משפט שאמרת פעם בריאיון: "הם הילדים שלי, אני אהרוג בשבילם!"

חד-משמעית! העטלף הוא יצור שמוציא מאנשים צדדים שאתה לא מאמין שקיימים בהם. אנחנו מקבלים ביום במוצע שבעה עטלפים. זה מתחיל בשיחות שבהם האנשים מפגינים רתיעה ודחייה, ובתוך עשר דקות הם מתחילים לגלות עניין ואכפתיות. זוהי חיה שמתאהבים בה.

לחלקם נתת שמות?

לא. אנחנו בעומס של עטלפים. אני מזהה רק את אלה שיש להם צלקות מיוחדות. האומנות נותנת שמות לגורים כשהן מטפלות בהם.

יש בין העטלפים כאלה שאת אומרת: "אותו אני לא אשחרר", כי נקשרת אליו בעקבות סיפור כזה או אחר?

כן. אנחנו ארוגן שמציל בכל מצב, נדיר שנמית עטלף. יש עטלפה שלפני כשלוש שנים נמצאה שוכבת על הגב בשלולית, כשהיא בהיריון מתקדם

-
- 1-2. מתנדבות לוקחות על עצמן לגדל גורי עטלפים יתומים. הן מסתובבות כמה חודשים עם העטלף מתחת לחולצתן, וכך מעניקות לו חום גוף במקום אימו. לאחר מכן הגורים מוחזרים אל בית המחסה, שם יעברו חניכה ותהליכי התבגרות שבתומם ישוחררו לטבע.
 3. פציעת כנף לעיתים מותירה את העטלפים נכים, והסיכוי שלהם לשרוד הוא רק בשבי, תחת השגחה וטיפול תזונתי ורפואי.

ועם שבר פתוח בכנף. לאחר שהיא הגיעה אלינו היינו צריכים לטפל בה מהר, כי עטלפות מפילות בקלות. איכשהו הדבקנו לה את הכנף. היא התייצבה, אבל לבסוף נאלצנו לבצע קטיעת כנף. זה ניתוח מהיר שנמשך כ-15 דקות. לא ניתן להרדים בעל חיים כזה להרבה זמן, ביחוד בזמן היריון.

אתם ממש עושים את זה לבד או בליווי וטרינרי?

ודאי שעם וטרינרים. בישראל לא לומדים על עטלפים בלימודי וטרינריה. אני "יושבת על הוויד" של הווטרינרים ומלמדת אותם מה שאני יודעת. אבל הם יודעים להרדים ולנתח.

אז מה עלה בגורלה של אותה עטלפה?

לאחר שעברה קטיעת כנף, הרגליים שלה לא עבדו. נוסף לזה, בזמן ההמלטה נשברו לה אחת הרגליים והאגן, והיא הייתה מפורקת לחלוטין. המשכנו לנסות ולהילחם על חייה, עד שבשלב מסוים חשבתי שאני אולי בעצם מתעללת בה, לנוכח ההחלטה העקרונית שלי שאני לא הורגת בעלי חיים. אבל הגורל רצה אחרת, ולמוחרת היא התחילה להזיז את הרגליים, ואמרת לעצמי "איזה מזל!", כי הרי הסיכויים שהיא תשרוד היו כל כך קלושים. כיום המצב השתפר להפליא. היא עושה הכול נהדר, היא אוכלת ורצה על הרשתות, ואם יש גורים שבוכים היא מייד מחפשת אותם.

כל פעולה רפואית כרוכה גם בעלות כספית. העניין הכספי לא נכנס לפעמים כשיקול בעומק הטיפול הרפואי שתסכימי להעניק לעטלף חולה או פצוע?

אף פעם לא, אף פעם! זהו, אני חושבת, אחד הדברים החזקים ביותר בעמותה שלנו. האמירה היא שאין כזה דבר שבגלל כסף נמית בעל חיים או שבעל חיים יישאר רעב! אנחנו קודם כול נעשה את מה שצריך

לעשות, ואחרי זה נשבור את הראש. לצורך העניין, הבאתי לפני שנה, בדצמבר, 21 כלבים מרמאללה. כולם היו עם פרוו (מחלה הנגרמת על ידי וירוס הפוגע בעיקר בתאי המעי ומח העצם. וירוס זה פוגע בעיקר בגורי כלבים לא מחוסנים החל מגיל חודש, ולעיתים יכול לפגוע בגורים צעירים יותר אם האם לא חוסנה או אם היא נדבקה בוורוס בזמן ההיריון. סימני המחלה הקלאסיים הם חוסר אכילה, הקאות ושלשולים). הוצאנו מעל 170,000 שקלים שאין לעמותה. זה סכום שגם בארבע שנים העמותה לא מכניסה, פשוט אין לנו. אבל זה לא היה שיקול לרגע. כולם הלכו לבתי חולים, קיבלו טיפול, קיבלו פלזמה - הרי אין אופציה אחרת!

איך את שורדת באופן אישי? אני לא רואה איך בסדר היום שלך את יכולה גם לשלב עבודה.

אני עובדת לסירוגין, ואז לוקחת הפסקות לנשום. אני מממנת את הרוב הגדול של הוצאות העמותה שלנו. האומנות שמטפלות בגורי העטלפים, שהן נשים מדהימות, מממנות את ההוצאות של הטיפול בעטלפים שלהן, וזה חלק יקר.

כמה אומנות יש לעמותה?

כרגע 14, אבל הן יוצאות להפסקות מדי פעם, אם יש מוות מכאיב של גור העטלפים שאצלן או פרדה קשה וכדומה. יש גם כ-300 מתנדבים שמסיעים עטלפים שנמצאים על הקרקע. אני מממנת חלק גדול מאוד מבית המחסה עצמו, ואנחנו גם עובדים עם תרומות. הווטרינרים שלנו הם מדהימים, והם עובדים ממש עם מחירי עלות.

ומה עם סיוע מהמדינה, רשות הטבע והגנים וכדומה?

ברור שלא. אין בכלל מה לדבר איתם. אפילו עבור כלבים, שהם בעלי חיים שכולם אוהבים, אנחנו לא מקבלים סיוע.

יש לך הערכה בכמה עטלפים העמותה שלך טיפלה עד היום?
 נמצאים אצלנו כ-500 עטלפים באופן קבוע, ומגיעים אלינו בסביבות 2,500 עטלפים בשנה. התחלנו בשנת 2014, ובשנת 2016 קיבלנו את ההכרה, אז מדובר באלפים רבים מאוד של עטלפים. בזמן הקורונה הייתה נפילה בקריאות ובטיפולים, כי נפוצה השמועה שעטלפים מעבירים קורונה. כשהשמועה הזומה, מספר ההצלות הלך וגדל.

עיקר ההתעסקות שלך עם העטלפים היא לילית, בהתאם לשעות הערות של העטלפים?

עקרונית כן, אני הולכת לישון בשש בבוקר. אבל הטלפונים של ההצלות מתחילים להיכנס כבר בשעות הבוקר, כשאנשים בדרכם לעבודה ורואים עטלפים במצוקה. אני מתעוררת בסביבות 11:00 בבוקר, ואז צריכה לטפל בכל יתר בעלי החיים שמסביבי: כלבים, יונים, תרנגולות ועוד.

אני חייב לומר לך שמה שאת עושה זו ממש הקרבה. את תמיד במצב של טיפול בגורים, כמו בתינוקות. את לא יכולה לטוס לשבועיים לטיול בחו"ל.

אני גם לא רוצה לטוס... אבל אם אני אחדד את זה, אז עונת הגורים אצל העטלפים מתקיימת פעמיים בשנה, וזו התקופה שבה אני עייפה עד עייפה מאוד. כבר לא מעניין אותי לבלות בפאבים וכדומה - אני לא שם. אני לא רואה את עצמי עושה משהו אחר. טסתי לגרמניה לפגוש

אין ספק שאת חריגה בסביבה החברתית. אני כמוכן לא אומר את זה לשליה, להפך.

כן, אני יודעת את זה. זה גם קצת עניין של נאה דורש - נאה מקיים. אני דורשת שתסתכל על בעל החיים כאילו הוא הילד שלך. כלב תלוי בכך במאה אחוז, הוא מוכן למות ולהרוג למענך בכל רגע נתון. אז אם אתה מרגיש שאתה זכאי לאהבה כזו, המינימום הוא שתיתן לו את אותו היחס. בעל החיים הוא חלק מהמשפחה.

בואי נדבר על מיתוסים: עטלפים מסתבכים בשיער, מוצצים דם, יורקים, מסריחים. משהו מזה נכון?

כל זה לא נכון! הם רואים מעולה, לא מסתבכים בשיער. אם עטלף נפל על הקרקע וניסה לטפס על רגל של מישהו, זה כי הוא במצוקה וממש מבקש עזרה. עטלף מפחד להיות על הקרקע, ואין לו שום דרך להגן על עצמו שם, אז הוא תמיד ינסה להגיע למקום גבוה כדי להתלות, לסגור את הכנפיים ולהגן על עצמו. אם תראה גור על הקרקע ותיתן לו יד, הוא יטפס עליך כי הוא מחפש חום ואהבה, למרות הפחד שלו מבני אדם. בישראל מעולם לא זוהה עטלף חולה בכלבת או בכל מחלה אחרת, כזו שעל פי דעות קדומות עוברת מעטלפים לבני אדם. לא נעשה עדיין מחקר מקיף בעניין הקשר בין עטלפים למחלות שבני אדם נדבקים בהן (ובאשר לקורונה - ראו סיכום מחקרים בחוברת מספר 328 של "טבע הדברים").

כשעומדים מולך, הקעקועים שלך צועקים מהגוף - לא ניתן להתעלם מזה. נוסף על זה שאת חיה את העטלפים כבר 15 שנים, חלקם גם מונצחים על הגוף שלך.

נכון, ולא רק אותם אני מקעקעת. הקונספט של הקעקועים זה שכולם קשורים לצלקות נפשיות שלי. על כפות הידיים מופיעה רשימה של סוגי בעלי החיים וכמה נאלצתי להרדים. זוהי מעין הנצחה. מופיעים כאן תנים, כלבים, עטלפים, חתולים. בעבר היה אסון בחדרה שנאלצנו להמית מספר רב של עטלפים, וקעקעתי על הגב שלי את הזיכרון העגום הזה. באזור החזה יש לי קעקוע לזכרה של הכלבה האהובה שלי שנפטרה לפני שנתיים, והקעקוע עצמו הוא מהאפר שלה. בקעקוע שלה מופיעות כפות הרגליים, וגם מספר השבב והתאריך שבו היא נפטרה. פעם נהרגה עטלפה באשמת, וקעקעתי אותה על היד.

1. שיחה עם נורה פותחת צוהר לאהבה כלפי בעלי חיים - ללא עכבות, ללא העמדת פנים וללא גבולות, אהבה טהורה אל החי.
 צילום: NV Photography
2. על הגוף של נורה עשרות קעקועים הקשורים לבעלי החיים שבעולמה הפרטי. על אצבעות ידה קעקועים של בעלי חיים, שכמה מהם נאלצה להמית כיוון שלא ניתן לסייע להם. העמותה דוגלת בשיטה של "נון קיל", משמע - יש לעשות הכול כדי לסייע לבעל החיים החולה או הפצוע ולהציל אותו.
3. מסתבר שעטלפי פירות הם אניני טעם. את הפירות הם לא יאכלו אם הם בוסריים או בשלים מדי.

שלי תתייחס לכל בעל חיים שנמצא במצוקה: קודם כול תאסוף אותו ותעטוף אותו. את העטלף צריך לעטוף ביד קטן, כמו סושי, ולקחת אותו הביתה. זה בעל חיים שלא יכול להגן על עצמו. הוא חייב להיות במקום מוגן וחמים, עד שנגיע לאסוף אותו.

חברים, ואחרי שלושה ימים התחרפנתי. אני רגילה להיות פעילה ולא לשבת רגל על רגל ליד הנהר - זה פשוט לא עושה לי את זה. אפילו שם חיפשתי היכן יש חיות בשביל לטפל בהן.

יש דרך מהירה לדעת האם זה עטלף פירות, שקשור בטיפול שלכם, או שפשוט להשאיר לכם לאבחן?

עדיף להשאיר לנו, אבל אני אתן תיאור של עטלפי הפירות, למרות החשש שחובבי עטלפי החרקים יכעסו עליי: לעטלפי הפירות יש אף יפה וארוך כמו של גולדן רטריבר, ולעטלפי החרקים יש אף פחוס.

אורחים יכולים לבקר בבית המחסה?

לא. זה המקום של העטלפים, גם מתנדבים קבועים לא נכנסים, כדי לא להלחץ את העטלפים ולשמור עליהם בסביבה שיצרנו להם.

אם מי מקוראינו מעוניינים לסייע לעמותה, מהי הדרך למתן תרומות?

יש לינק שדרכו יש כמה אפשרויות לסיוע: www.israelbatsanctuary.com/donations

מסר לסיום?

המסר הראשון הוא שאתה לא חייב לאהוב בעל חיים כדי להעניק לו עזרה, אלא פשוט תעניק. והמסר השני הוא, שעטלפים הם באמת בעלי חיים חמודים.

אם יש לכם הצעות לראיונות מרתקים שיכולים להתאים למדור, כתבו ישירות לעמרי גלפרין: omrigalperin@gmail.com

